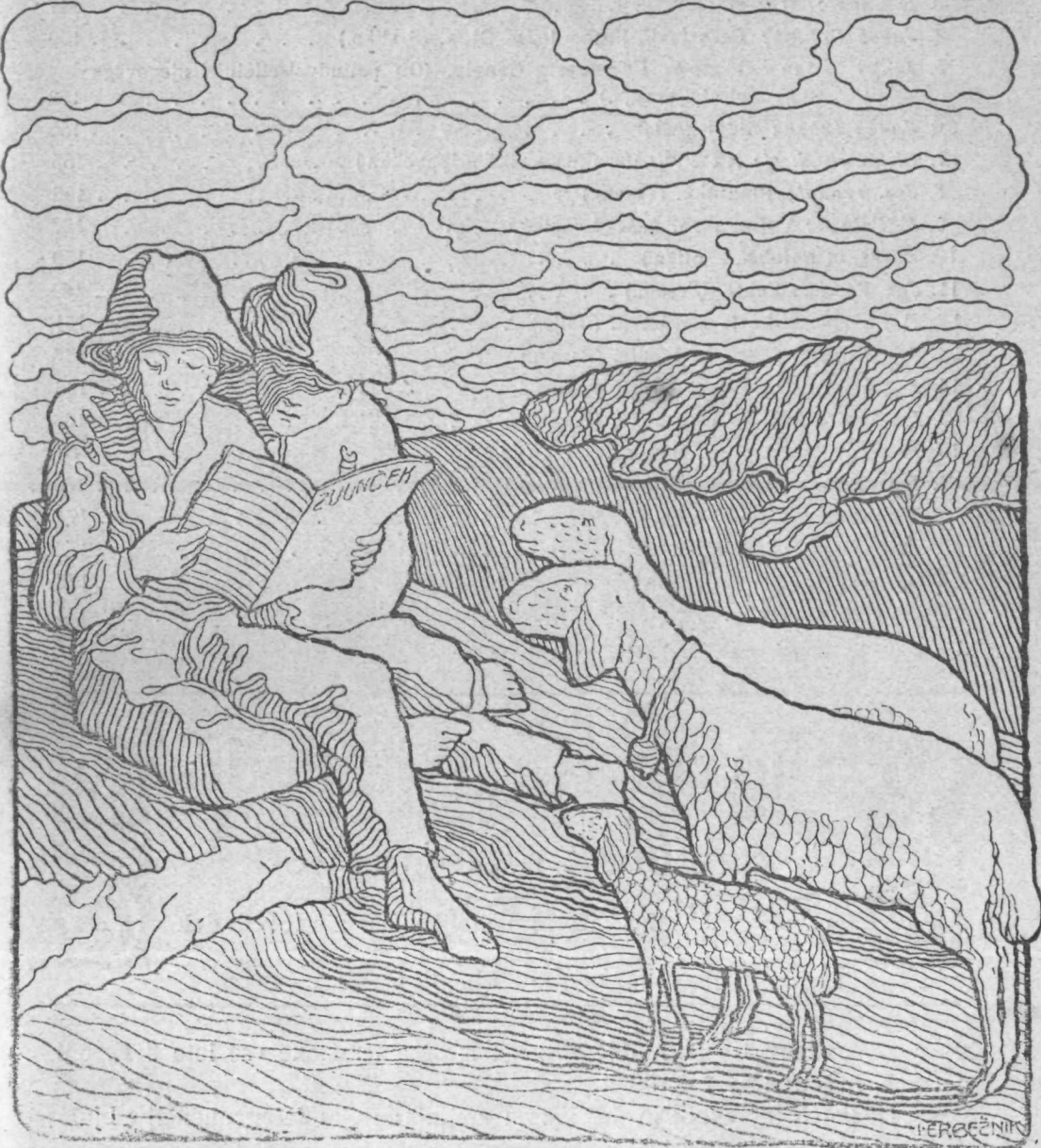

ZVONČEK

LIST S PODOBAMI ZA SLOVENSKO MLADINO

LETO XVIII. VELIKI SRPAN 1917. ŠT. 7, IN 8.

Vsebina.

1. <i>E. Gangl</i> : Drevo v cvetju. (Pesem.)	145
2. <i>E. Gangl</i> : Vzdih in ukaz. (Pesem.)	146
3. <i>E. Gangl</i> : Brez staršev	147
4. <i>Jakob Dimnik</i> : Cesarjevič Franc Jožef Oton. (S sliko.)	150
5. <i>Janko Leban</i> : Gospodu Engelbertu Ganglu. (Ob petindvajsetletnici njegovega pisateljevanja.)	152
6. <i>Janko Leban</i> : Slepi goslar	153
7. <i>Idelfonzo Nieri</i> : Nit življenja. (Toskanska pripovedka.)	155
8. <i>Jos. Vandot</i> : Planinke. (Pesem.)	156
9. <i>F. Palnak</i> : Vojne skrbi našega malega	157
10. <i>Zorka in golobčki</i> . (Slika.)	159
11. <i>Jos. Vandot</i> : Pehta. (Pesem.)	160
12. <i>F. Palnak</i> : Slike iz živalstva. (Dalje.)	161
13. <i>Jos. Vandot</i> : Čmrlj in čebela. (Pesem.)	165
14. <i>Anton Leban</i> : Kako se živali same zdravijo	166
15. <i>Ivo Trošt</i> : Jablana in hruška. (Basen.)	168
16. <i>Fran Žgur</i> : Steze ne dobi nazaj. (Pesem.)	168
17. <i>Ivo Trošt</i> : Dva junaka. (Povest s sliko.)	169
18. <i>Fran Žgur</i> : Jutro. (Pesem.)	171
19. <i>Hinko Medič</i> ; Morje	172
20. Opomba	172
21. Pouk in zabava	173
22. Kotiček gospoda Doropoljskega. (S sliko.)	175

Slovensko Abecedo

za ženska ročna dela

priporoča Milena Kiferle, učiteljica ženskih ročnih del
v Ljubljani, Krojaška ulica 8/II.

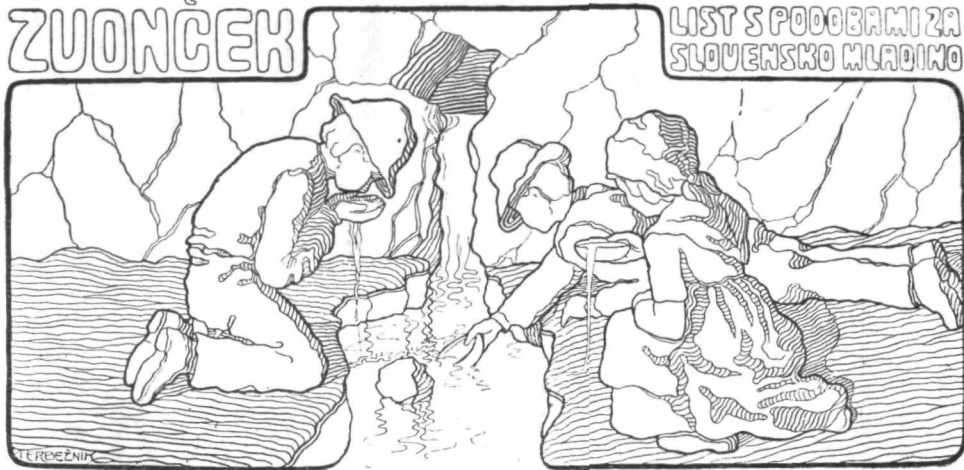
„Zvonček“ izhaja 1. dne vsakega meseca ter stane vse leto 6 K, pol leta K 3 četrt leta 1 K 50 h.

Izdajatelj, upravnik in odgovoren urednik: **Luka Jelenc**, učitelj v Ljubljani, Frančiškanska ulica št. 6.

Rokopise je pošiljati na naslov: **Ivo Trošt**, nadučitelj v Tomišlju, p. Studenec-Ig.

Last in založba „Zaveze avstrijskega jugoslovanskega učiteljstva“.

Tiska „Učiteljska tiskarna“ v Ljubljani.

Štev. 7. in 8. V Ljubljani, 1. velikega srpana 1917. Leto XVIII.

Drevo v cvetju.

Na vrtu je raslo, raslo drevo,
tako mladó, tako lepó,
in veje zelene imelo je,
na ljubem se solnčecu grelo je.

Pomlad je zamahnila s palico,
da, s palico-čaralico,
in že se razpel čez noč, čez dan
ob cvetu je cvet tako krasan.

Kot snežec bi beli na krono pal,
tako je nakit blesteč sijal;
čebelice k drevcu šumele so,
in ptičke pohvalo mu pele so . . .

In ta veseli, slaveči glas
dospel je k naši Jakici v vas:
„Hoj, deklica, čuj, čri-čri-čri-čri,
na vrtu se čudo, čudo godi!“

In vstane in gre in priteče tja
in roke sklene, začudena vsa:
drevo tam mlado cvetelo je,
šuštelo in pa dehtelo je!

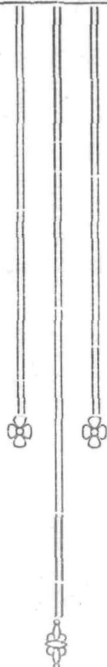
In Jakica gleda in tja strmi,
kjer cvet ob cvetu se v solncu blesti,
in nič ne ve in nič ne zna,
odkod, čemu lepota je ta . . .

Drevesce je vzrlo dekletca oko,
tako zavzeto, nedolžno tako,
in veje je dvigalo, nižalo,
s šelestom do sluha se bližalo :

„Od zemlje imam ga in od neba,
iz mene ves kras poganja ta,
ki tebe prevzema zdaj mameč,
ki v sad razvije se vabeč.

Naj prizanese mi le vihar,
udarec toče in bliska žar!
Iz senčece mojih hladnih vej,
dekletce, v meni — sebe glej!”

In Jakica k domu korak drobi,
in želja se v srčecu njenem budi:
da bila bi vedno kot to drevo
prelepa tako in dobra tako!

E. Gangl.

Vzdih in ukaz.

*O, bratje, bratje, kaj bo sedaj?
In kje so naši sinovi?
In kje je goriške deželice raj?
In kje so naši domovi?*

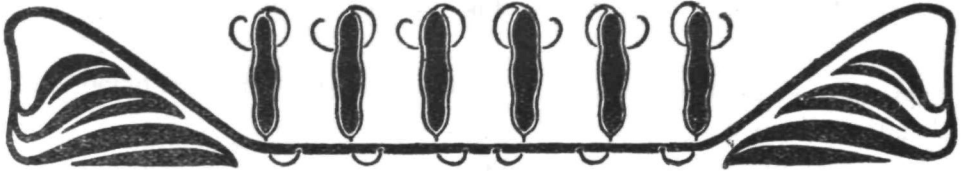
*Vse bilo je . . . In ne pride več?
Mi, kolikor se nas je ognil meč,
iz src, iz dela bodočnost snujmo,
v pekočem trpljenju voljo kujmo!*

E. Gangl.

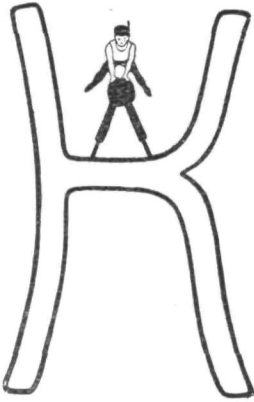

E. GANGL:

Brez staršev.

1.

aj vem, koliko let je minilo od tedaj, ko smo bili še vsi trije majhni in mladi: moji dve sestrici in jaz. Meni danes že sivé lasje in brada, in več kakor 20 let je že od tistega žalostnega dne, kar je umrla moja starejša sestra — takrat gojenka ljubljanskega učiteljišča, in moja mlajša sestra je sedaj že sama gospodinja in mati. Dolgo je že od tedaj, tako daleč je tisti čas, da ne more stopinja več nazaj. Nikoli več! Samo spomin — brzi ptici enak — se prečestokrat spusti v ono daljno dobo nazaj, zablesti, zažari v zlati zarji mladosti in pride nazaj kakor gorak, ljubeč objem — srcu najljubši, najzvestejši prijatelj . . .

Takrat smo imeli prijazno, tiho hišico. V njej mi trije in naši starši, pred njo lipa in cvetje. Po stopnicah so drobili naši koraki, po veži, po kuhinji, potem pa iz kuhinje na levo stran — smuk! — v majhno, majhno sobico, v ljubo kamrico! Ta je imela v steni proti dvorišču okence. In skozi to okence je prihajal do nas veseli, veliki, solnčni dan, ki je plaval zunaj nad sosedovim vrtom in nad golobnjakom na našem dvorišču. In pod tem okencem je stala velika skrinja, na njenem pokrovu pa so čakale naših rok, domislekov, načrtov in prepirčkov naše igrače, darovane nam od dobrih ljudi. Pod pokrovom pa je imela naša mati shranjen star papir, ki ni bil pravzaprav za nobeno rabo, razen da je z njim zanetila in podkurila ogenj v kuhinji. Za nas pa ni bil ta zavrženi in le plamenom namenjeni papir tako brezpomemben, kakor bi si kdo utegnil misliti.

Časih je bilo trabe meni čake, na tri vogale umerjene — evo papirja v materini skrinji! Sestrinim punčkam obleke — evo papirja v materini skrinji! In čolnička, po koritu na dvoru plavajočega, in zmaja, ki ga veter žene po zraku, in strelice, umetno zložene, in štirih predalčkov, odpirajočih se kakor žabji gobček, in v poletnem času sneženih kep — evo papirja v materini skrinji! In večkrat je bilo treba materi prav resno zapopotati, da ji nismo oplenili skrinje do golega dna!

In ko smo nekoč zopet brskali po materini skrinji, premetavali in prelistavali papir, smo hipoma prenehali s tem delom, zakaj prav iznad dna sem jaz potegnil velik kos papirja, ki je bil sicer nekoliko zmečkan in na roboh natrgan, ki pa je vendar navrnil vso našo pozornost nase. Pokrov smo zaprli. Nanj sem položil papir, ga lepo pogladil in polikal z

dlanjo, da so se gube zravnale, in povabil sem sestrici, naj si z mano vred ogledata prelepo podobo, ki je bila naslikana na njem.

2.

Naslikana pa je bila na njem svetla soba, od tal do stropa tako lepa in vabljiva, da enake še nismo videli. V ozadju sta bili dve okni z belimi, čipkastimi zastori. Med oknoma je stal umivalnik, in s cveticami porisane posode za vodo in umivanje so bile razpostavljene po njem. Od vsakega okna v kotu je stala po ena postelja, tako lepo mehka in topla, da bi zdajci legel nanjo in zaspal ob belem dnevu. Ob levi steni je bila postavljena omara z dvokrilnimi vrati. Eno krilo vrat je bilo odprto; pa smo videli, da je v tej omari shranjeno samo belo perilo. Ob desni steni je stala miza, pregrnjena s pisanim prtom, od mize navzgor pa so bile v predalniku razvrščene knjige in knjižice. Po stenah so visele podobe, na oknih pa so dehtele v lončkih cvetice. Izpred nas do umivalnika ter od postelje do postelje so bile po tleh položene mehke preproge, da so dušile glas trdih korakov. Vsa soba je stala pred nami tako prijazno in prikupno, da smo vsi trije obenem vzdiknili: »O, ko bi tudi mi imeli tako sobico!«

Ali je bila soba namenjena v bivanje otrokom? O tem ni bilo nobenega dvoma, zakaj v sobi sta bili dve deklici, po postavi in po starosti naslikani tako, da je bila brž sodba gotova: na eno je položila svoj kazalec starejša moja sestra, na drugo mlajša, a vsaka je vzdiknila z veselim glasom: »Glej, to sem pa jaz!«

A kje sem jaz?« sem vprašal nekoliko nevoščljivo, ker ni bilo nikjer nikogar, ki bi bil meni enak.

»Bržkone si se skril za omaro ali pa pod posteljo, kakršen si že!« me je potolažila starejša sestra.

»Tamkaj čakaš skrit, da planeš hipoma pred naju in naju prestrašiš. Saj te poznam!« je dostavila mlajša.

Mene je malo pojezilo, da sta mi sestrici take drobili pod nos, pa sem se moško odrezal: »Jaz nisem skrit niti pod posteljo, pa tudi za omaro ne, temveč stojim ves, kolikor me je v hlačah, tukaj med vama in vama pravim in govorim, da nisi to niti ti — niti ti, ampak ti dve tukaj na sliki sta dve gosposki deklici, vsaka zase bolj srečna, imenitna in bogata, kakor smo mi vsi trije skupaj!«

Ob teh mojih besedah se je sestricama nosek nekoliko pobesil, odgovorili pa mi nista ničesar, rajši sta z mano vred opazovali obe deklici na sliki.

Ena deklica je stala pred umivalnikom in si je spletala lase. Dopletena kita ji je že valovila po hrbtu; drugo, vrženo preko rame, je ravnokar dopletala z drobnimi, belimi prsti. Druga deklica je bila nagnjena nad svojo posteljo ter jo je pregrinjala z umetno prešito in s čipkami obrobjeno odejo.

»Jutro je!«

»Ravnokar sta vstali!«

»Sama se spleta!«

»Sama si postilja!«

Tako smo ugibali vsi trije obenem. In v resnici se nam je zazdelo, da se smehlja skozi okna v sobo sveže, mlado jutro. Njegovi žarki, od solnca poslani v jutranjo pozdravilo, so se prelivali po vsej izbi v vedrih, toplih valovih, da ni bilo nikjer videti nobene teme, ampak ves prostor je bil poln radosti in svetlobe.

»O, ko bi tudi mi imeli tako sobo!« smo si še enkrat zaželeli. »Kako lepo bi bilo bivanje v njej!«

»Predalnik s knjigami bi prenesli k omari, mizo bi premaknili sredi sobe, na mesto pa, kjer stojita sedaj predalnik in miza, bi postavili tretjo posteljo. Ta bi bila moja!« Tako sem hitel razlagati sestrama in sem s kazalcem kazal na sliki pota, koder bi premeščali pohištvo.

3.

Sestrici sta pritrjevalno kimali, ko je moj kazalec potoval od stene k steni. Komaj pa sem bil dosanjal svoj načrt, mi je prst obstal na sliki, in beseda je obtičala v grlu. Po hrbtu me je zamrazilo. Ozrl sem se na obe sestri in sem dejal z žalostnim glasom: »Ali pa vesta, da sta ti dve deklici brez staršev?«

Preplašeno sta si spogledali sestri. Saj res! Ker sta še tako majhni in nerodni, njima naša mama spleta lase in postilja posteljo. Ti dve deklici pa nimata več matere, zato si morata — kakortudi sta še majhni in nerodni — sami spletati lase in postiljati posteljo. In kaj jima velja vsa ta lepota, vse to bogastvo, če pa matere nimata več! Pa tudi brez očeta sta že, zakaj sicer bi gotovo gledalo njegovo dobro, prijazno oko skozi vrata ali skozi okno k svojim ljubima hčerkama, da sprejme od njiju jutranji pozdrav, kakor je to pri nas navada. Toda deklici sta popolnoma sami — nikogar ni razun njiju v tej sobi! Ni matere — ni očeta! Brez staršev sta!

»To nisem jaz!« je rekla starjša sestra.

»In tudi jaz ne!« je dostavila mlajša.

»Ubogi, ubogi deklici!« sta ju pomilovali obe in ju božali.

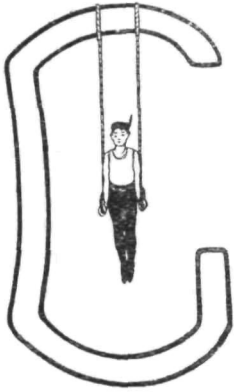
In vsi trije smo bili žalostni. In v tej lepi sobi ni bilo nobene lepote več. In v tej svetli sobi ni bilo nobene svetlobe več. In od stropa do tal, od stene do stene je ležala težka žalost, tako mračna in plašna, da slike nismo hoteli več gledati. Zložil sem jo, kakor je bila zložena prej, odprl sem skrinjo in jo položil na dno.

Tedaj se je oglasila naša mamica v kuhinji. Radost nas je izpreletela, in stekli smo k njej. Objemali smo jo in se ji dobrikali, zakaj bili smo srečni, da imamo še njo — svojo dobro, zlato, edino mamico! Napravljala je kosilo, zakaj vsak čas udari ura dvanajst, in tedaj se vrne oče z dela. Imeli smo njega in imeli smo mater! Naše bogastvo je bilo tako resnično in veliko, da ga ne more predočiti nobena slika!

JAKOB DIMNIK:

Cesarjevič Franc Jožef Oton.

esar Karel in cesarica Cita imata štiri otroke in sicer tri sine in eno hčerko. Najstarejši sin, sedanji prestolonaslednik, nadvojvoda Franc Jožef Oton, je bil rojen v gradu Wartholz pri Reichenau, dne 20. novembra l. 1912. Meseca januarja l. 1913. sta se preselila naš sedanji cesar in cesarica v novourejeni grad Hetzendorf pri Dunaju, ki ga je jima daroval in preuredil cesar Franc Jožef I. Tu se je rodila 3. januarja l. 1914. nadvojvodinja Adelajda Marija Jožefa. Tretji otrok nadvojvoda Robert Karel Ludovik, je bil rojen 8. februarja l. 1915, četrti, nadvojvoda Feliks

Friderik Avgust pa 31. maja l. 1916. —

Cesar Karel je počastil ljubljanski pešpolk in mu podelil ime Svojega ljubljenelega sina-prvorojenca, prestolonaslednika Franca Jožefa Otona ter ukazal, da se naj imenuje polk slovenskih junakov v bodoče »cesarjevičev polk«. V ta namen je izdal cesar Karel dne 24. novembra 1916 naslednje povelje na armado in mornarico:

»Želim, da pripada Moj Mi po milosti božji dani prvorojeni sin odslej Moji vrli junaški vojni sili in ga imenujem za polkovnika in imejtelja Mojega pešpolka št. 17, ki se mora odslej imenovati »cesarjevičev polk«.

Pomembno je dejstvo, da je to visoko odlikovanje 17. pešpolka eden prvih činov cesarja Karla kot vrhovnega vojnega gospoda avstrijske vojske in da je dal cesar to odlikovanje razglasiti v posebnem armadnem poveljstvu. Pred obličjem vseh vojsk svetá je označil cesar Karel Svoj slovenski polk kot biser junaštva, vreden največje slave in hvale.

Povodom tega visokega odlikovanja našega pešpolka je prejel župan ljubljanski, gosp. dr. Ivan Tavčar, dne 27. novembra 1916 od generalobersta Boroeviča sledečo brzojavko:

»Iz celega srca čestitam mestu Ljubljani k visokemu odlikovanju, ki ga je izvolilo Njegovo Veličanstvo najmilostljivejše izkazati domačemu, s slavo ovenčanemu polku s tem, da je podelilo imejteljstvo tega polka Nj. c. in kr. Visokosti prejasnemu cesarjeviču.

Generaloberst Boroevič.

Občinski svet ljubljanski je sklenil, ustanoviti našemu junaškemu domačemu pešpolku št. 17 srebrni rog. Ta sklep občinskega sveta je naznanil župan gosp. dr. Ivan Tavčar cesarjevi vojaški pisarni. Na to obvestilo je prejel gospod župan dr. Ivan Tavčar dne 30. novembra 1916 od Njegovega Veličanstva presvitlega cesarja in kralja Karla to-le brzojavko:

Cesar županu drju. Tavčarju v Ljubljani.

Dunaj, Dvorec, 30./XI. ob 11:10 dop.

»V polnem prepričanju, da se bode domači polk, kakor že skoro dve in pol stoletji, tudi v bodoče, zvest svetiprisegi, junaško in v zavesti svojih dolžnosti bojeval za cesarja in domovino, sem imenoval svojega ljubega sina, **cesarjeviča**, njegovim imejiteljem. Upam, da bodo enako onim vrlim Kranjcem, ki stoje v slavepolnem boju proti sovražniku, tudi oni deželani, ki so ostali na rodni grudi, zastavili svoje najboljše moči v prid domovini, da z božjo pomočjo srečno dobojujemo težki boj. Pritrjujem, da sme »**Cesarjevičev polk**« sprejeti in uporabljati od mestne občine poklonjeni mu **srebrni signalni rog.**«

Karel.

Ta brzojavka je žar in izraz najvišje cesarske milosti. Z globoko vdanostjo in hvaležnostjo, da, vsa osrečena je sprejela Ljubljana cesarjeve besede, z radostjo in veseljem jih je pozdravil ves slovenski narod kot manifest, ki mu oznanja ljubezen in pravico, milost in dobroto našega viteškega cesarja.

»Cesarjevičev polk« se bo pa izkazal vrednega visokega odlikovanja. Kakor do sedaj, tako bo v bodoče pri vsaki priliki in kjersibodi posvedočil zvestobo naroda, iz katerega izhaja njega ljubezen in požrtvovalnost do presvitlega cesarja Karla in ljubljenega dediča cesarske krone, prejasnega cesarjeviča Franca Jožefa Otona.

Gospodu

Engelbertu Ganglu

(Ob petindvajsetletnici njegovega
pisateljevanja.)

S sladkostjo danes ti napajaš
srce si blago in mehko;
petindvajsetletnico obhajaš,
kar si zastavil nam pero!

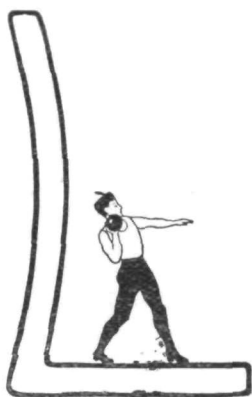
Bog živi, dragi Te kolega,
Ti vzor si naš, ponos in čast,
nebo naj varuje te zlega,
daj delom Tvojim uspeh in rast.

Janko Leban.

JANKO LEBAN:

Slepi goslar.

i ste poznali Zaplotarjevega Jerneja? Bil je goslar in dasi slep, znal vam je tako lepo gosti na gosli, da bi ga človek poslušal noč in dan. Ubogi mož je bil doma iz naše vasi. Morebiti vam ustrezem, če vam kaj več povem iz njegovega življenja.

Kakor rečeno, rojen je bil v naši vasi. Njegovi starši so bili ubožni. Še zdrav otrok se je s starši preselil v bližnje mestece, kjer je začel hoditi v šolo. Učil se je prav pridno. Posebno veselje in nardarjenost pa je kazal do glasbe. Kar blagroval in občudoval je gospoda učitelja, ko je z goslimi spremljal petje v šoli. O, ko bi tudi jaz imel take gosli, zaželel si je večkrat Jernejček. In ta želja se mu je izpolnila! Blag, imovit mož je slišal o pridnem Jernejčku in o njegovem veselju do godbe. Kupil mu je gosli ter mu oskrbel tudi učitelja, ki ga je učil gosti. Jernejček je bil neutruden v učenju. Kmalu se je izvežbal tako, da se je vse čudilo njegovi spretnosti.

Ker so mu ljubljene starši zgodaj umrli, ni strpel več v mestecu. V spremstvu dobrega prijatelja je zapustil mestece ter šel po svetu, kjer si je služil povsod kruh, lepo svirajoč na svoje gosli. Kjerkoli so zadonele njegove strune, povsod se mu je vse čudilo. Vse je bilo očarano in veselo spričo njegove v dno srca segajoče godbe.

Toda nesreča nikoli ne počiva. Sredi njegovega umetniškega potovanja ga je zadel hud udarec usode. Vnele so se mu oči in nesrečnež je vsled tega oslepel. Noč je legla na njegov duh. Toda, če je godel, vzhajale so mu zvezde, zakaj vsak glas mu je bila iskra, ki mu je padala v dušo. Ob takih prilikah si lahko opazil na njegovem ozarjenem obrazu, kako potolaženega se je čutil. Velika sreča je bila zanj, da ga prijatelj tudi v nesreči ni zapustil. Ostal mu je tudi sedaj zvest vodnik in varuh. Bridka usoda je pridobila Jerneju mnogo prijateljev. Naposled je bil pozvan celo na knežje dvore, da je nastopal s svojo umetnostjo. Mnogi šopek cvetlic mu je podarila nežna roka. Škoda, da ga ni mogel videti, dasi je vsak tak dar hvaležno stisnil na srce. Marsikateri zlat prstan je krasil njegove prste ter se lesketal, ko je z roko vodil lok preko strun. Toda tudi solze so mnogo noč rosile na te lepe darovane mu prstane! Ubogi Jernej se ni čutil nikjer doma, nikjer ni našel miru, najsi so ga vsepovsod častili in ga odlikovali. Večkrat se je hrepeneče spominjal svojega rojstnega kraja, kjer je prebil otroška leta, polna sreče. Ko se je postaral, se je vrnil v svoj domači kraj. Bogastva si sicer ni nabral, imel pa je že toliko, da je lahko brezskrbno živel. Časih je hodil goslarit semintja po vasi, pa ne, da bi si služil kaj denarja, nego le, da je ljudi kratkočasil ali da je

pri kaki domači priredbi ali veselici sodeloval, posebno, če je šlo za blage namene. Vsi domačini so ga milovali ter mu bili izredno prijazni.

Ob pobočju domače gore se je košatila orjaška lipa. Tu se je kaj rad mudil slepi goslar. Za lipo se je širil temen, obširen gozd. Od lipe je bil lep razgled na vasico, ki je prijazno gledala izza zelenega drevja s svojo čedno, da-si starodavno cerkvico. Na desni strani lipe je stala gozdarska hiša. Z njenega vrta se je širil prijeten cvetlični vonj do lipe. Na levi strani pa je šumljal potoček preko kamenja, proda in mahu nizdol po gori. Tu, pod staro lipo je posedal slepi goslar v tihih gorkih večerih. Zahajajoče solnce mu je orudevalo od žalosti razorano lice; njegova roka pa je izvabljala goslim tako čarobne glasove, da so celo ptice obmolčale, poslušaje ga. Toda stari goslar ni bil vzljubil tega koticčka matere zemlje le zaradi njegove mičnosti, pač pa tudi zato, ker so se tu zbirali vsak večer otroci iz vasi. Ti so bili srčno-vdani nesrečnemu možu. Vsi so ga poznali in ljubili, vodili ga večkrat po potih in stezah, skrbno pazeč, da ne bi se mu zgodila kaka nesreča. Presrečnega se je čutil vsak, ki mu je smel nositi gosli. Večkrat so ga otroci čakali pod drevesi. Ko je prišel in sedel na klopico pod lipo, so se drenjali okoli njega, da so opazovali, kako izvablja strunam tako mile glasove. Ko je pa končal, tedaj so ljubeznjivo objemali in poljubovali nesrečnega moža. O, kako dobro mu je dela ta otroška ljubezen!

Ob nji je pozabljal viharno odobravanje imenitnih ljudi, pozabljal na vse časti, ki jih je bil deležen pri bogataših. Nikjer se mu ni življenje zdelo slajše nego tu pod lipo, kjer ga je oboževal mladi rod. Večkrat je hruške in jabolka delil med otroke. Ko so jih vživali, jim je pravil, kaj je vse doživel tuintam po svetu. Pa bi jih videli, kako zvesto so ga poslušali ti naši malčki! Marsikdo je ob tem pozabil celo na jed. —

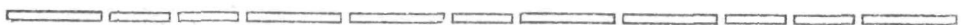
Če jim je kdaj pravil o brezsrčnih ljudeh, ki so mu prizadejali tupa-tam kaj hudega, tedaj so ga otroci božčkali po uvelem licu, kakor bi hoteli popraviti, izbrisati vse, kar je kdaj bridkega izkusil.

Tako so ginila leta. Nekega večera pride osiveli goslar s težkimi in trudnimi koraki na staro shajališče. Sede na klopico pod lipo ter prične potr in ganjen svirati znano pesem »Zdihljaji slepčevi«:

Le enkrat bi videl,
kje solnce gor gre,
bi videl, kje luna,
kje zvezde blišče.

A tema poskuša
nad mano si moč,
ne vem nič od dneva,
obdaja me noč . . .

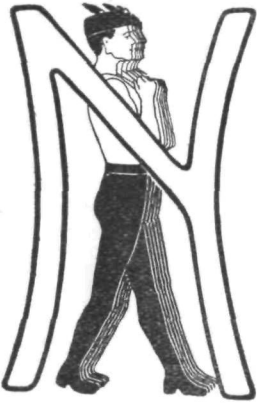
Strmé so ga poslušali otroci. Ti neskončno mili olasovi so jim segali globoko v srce. Toda zdajci osiveli goslar prebledi, omahne, struna mu počí in gosli mu padejo iz rok. Prestrašeni otroci, videč, da se je nesrečni mož zgrudil na tla, stečejo v vas ter kličejo ljudi na pomoč. Ljudje res prihitiijo ter ga skušajo vzdramiti, toda zaman. S s t r u n o m u j e p o č i l o b i l o s r c e! Njegova duša pa je že plula v nebeške višave, da tam povelečjuje Gospoda . . .

IDELFONZO NIERI:

Nit življenja.

Toskanska pripovedka. Iz Italjanščine prosto prevel Fran E—c.

ekoč sta živela gospod in gospa. Bila sta zelo bogata in imela sta lepega sinčka - edinca, ki sta ga silno ljubila. (Obraz je imel belo-rdečkast; lepi, črni očesci sta se pa zasmeljali še preje nego usta in do-raščal je, kakor iz naročja rože. Dan za dnevom se je igral na prekrasnem vrtu poleg gradu, včasih sam, drugič v navzočnosti staršev.

Ko je nekoliko dorasel, so ga začeli starši po-učevati v branju in pisanju. Poklicali so mu celo tuje učitelje in učiteljice na dom. Njemu vse to ni preveč ugajalo, saj je moral pustiti igrače in za-bave, sedeti cele ure v sobi za mizo ter pisati raz-ne črte in kljuke. Kadarkoli ga je pozvala n.amica, ali kdo drugi, vselej si je mislil: »Ah, da bi že znal vsaj malo pisati in brati, kako lepo bi bilo. Ostal bi lahko sedaj tu ter se neprestano igral, tako moram pa zopet v sobo h knjigam. Vsi mi ukazujejo, vsem moram biti pokoren, celo po-slom. Kako rad bi bil že velik, tak kot oni, ki znajo že pisati in brati ter vse drugo.«

Nekoč se zgodi, da so ga klicali že drugič, a on se še ni mogel ločiti od svojega lepega lesenega konjička. Sam pri sebi je premišljeval, kaj hoče storiti. Kar se mu naenkrat prikaže angel božji, ves bleščeč in sve-tel z zlatimi peruti ter mu reče: »Otrok moj, jaz sem tvoj angel varuh in čul sem tvoje tožbe, videl tvoje misli in poznam tvoje želje. Boli te, da si še tako majhen in rad bi bil že velik ter znal pisati in brati, da bi se lahko neprestano igral. Rad bi že hitro dorasel, da bi ti ne mogel prav vsak ukazovati. Toda čuj me in poglej (tedaj mu pokaže v svitek zvito nit), to je nit tvojega življenja. Ta svitek se počasi odvija in tvoje življenje teče tako polagoma dalje. Če bi ti pa postalo naenkrat predolgočasno tvoje življenje ter bi rad naenkrat postal velik in učen, tedaj lahko potegneš za nit in naenkrat bo zdrčalo življenje mimo tebe. Toda ne zabi: Konec niti je tudi konec tvojega življenja...! Si me razumel? Z Bogom!« Angel ga poljubi na čelo in izgine —.

Planinke.

Na skali beli cvetejo
planinke — rožice tam,
kot zvezdice bele strmijo,
v dolinico gledajo k nam.

Vsadile so Vile jih gorske,
zalivajo škratci jih tri,
in solnce jim dalo oči je,
te žametne, sladke oči.

Povila jim lističe sreča,
ah, sreča s srebrno roko,
v poletnem jutru prebelem
poljubila jih je mehko.

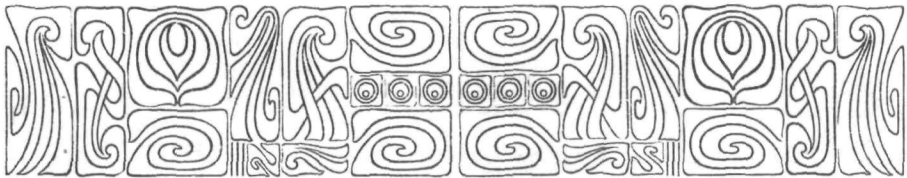
In gledajo rože nas s skale
in vabijo, kličejo nas,
naj gremo jih trgat na gore,
k njim pridemo v jutru naj v vas.

Pa pridejo z nami v dolino
in ne zvenejo nikdar;
kot sreča bela cvetele
na domu nam bodo vsekdar...

A v domke njihove na gore
ne more nikoli nihče;
ne pelje tja cesta nobena,
ne peljejo tihe steze.

Kot zvezdice so, ki v višine
nas vabijo k sebi sladko,
a lestve nikjer ni nobene,
da šli bi jih trgat v nebo...

Jos. Vandot.

F. PALNAK:

Vojne skrbi našega malega.

troci, imate vi tudi kaj skrbi zaradi vojne?

Kaj vprašujem! Očete in brate imate na vojni, pa bi ne imeli skrbi! Poleg teh velikih pa seveda tudi manjše. Vsem tistim, ki so prej kedaj radi lizali in jedli sladkarije, so te pošle; sladkor sam pa je tako pičel, da komaj da osladi kavo. Pa kaj sladkor! Kruh, kruh! In jaz še vprašujem, če imate kaj skrbi zaradi vojne.

Vsi jih imamo; še celo naš mali Janvid, ki gleda svet šele toliko časa, kar traja vojna, in ki ne ve, kaj je žemlja, presta, rožič, pustni krop in kar je še drugih takih zdravih dobrot za mali želodec.

Naš Janvid ima torej vojne skrbi.

Najbolj ga skrbé vojaki. »Ubogi vojaki, «jim pravi. Njihovo dejanje in nehanje na vojni zvesto zasleduje. Kadar pridejo s pošto časopisi, dobi tudi on svojega — ovitek, na katerem je naslov, je Janvidov časopis. Ker je ta manjši kakor moj, je seveda Janvid prvi gotov s čitanjem. Potem pa pride nad me:

»Ocka, si že pjebjal časopis?« Namesto »r« izgovarja namreč »j«, na »č«, »š« in »ž« pa prezira v govorjenju kljukice kakor površni šolar pri pisanju.

»Še ne,« mu odgovarjam. »Kaj pa ti, si že prebral?«

»Janvid je ze pjebjal.«

»No, in sedaj pusti tudi očku, da prebere svoje, kakor je pustil očka tebi.«

To si dá dopovedati. Pa le za nekaj časa. Kmalu se obrne do majke:

»Majka, si že pjebjala časopis?«

Tudi pri majki naleti kakor pri meni. Z majko sicer lahko čitava dalje, ker se je spravil mali na zidanje. Iz lesenih kock si zida kapelice in hlevčke za »cunko« (t. j. svnj); a iz tega, kako pogleduje zdaj enega, zdaj drugega, vem, da ima posebno za bregom. Res začne kmalu znova:

»Ocka, bejes ti tisto o vojakih?«

»Katero? Ali si ti kaj bral?«

»O, Janvid je bjal,« mi odgovarja skrivnostno.

»Kaj si pa bral?«

»Stijnajst vojakov je slo. So vzeli hjub. Vsi so bili mjtvi,« mi poroča novico z važnim obrazom. Saj pa je novica res tako imenitna, da se moram pomeniti o njej z malim kaj natančneje.

»Hrib so vzeli, praviš?« ga vprašam.

»Ja, hjub so vzeli. Vsi so bili mjtvi. Ubogi vojaki.«

»Kaj so pa napravili s hribom?«

»Ne vem,« se glasi odkritosrčni odgovor. Odkod pa naj tudi ve tak malček, kaj se zgodi z zasedenim hribom. Jaz pa vprašujem lažje:

»Kaj pa so napravili z mrtvimi vojaki?« O tu pa že gre z odgovorom:

»Vse so dali v zemljo. Ubogi vojaki. Pa janjeni so bili.«

»Ranjeni tudi?« se začudim.

»Tudi.« Mali me žalostno gleda.

»Kaj so napravili s temi?«

»Vse so obezali.«

Tako si torej predstavlja Janvid vojno grozoto; štirinajst vojakov zavzame hrib, vsi so bili mrtvi in ranjeni; mrtvece pokopljejo, ranjence obvežejo. — O, da bi bila vojna grozota res le tako mala! Otroci, vi, ki ste že večji, veste, da ni. Naš Janvid pa je še majhen. A navzlic temu se je polastila tudi njega že ista skrb, ki je danes največja na svetu. »Kedaj bo konec vojne?« To vprašanje trapi že tudi njega.

Kedaj bo konec vojne? Tako vprašujete tudi vi sami in vaši starši vprašujejo. A vi, ki imate na bojšču svoje očete in svoje brate, imate najtehtnejši vzrok za tako vpraševanje. Naš Janvid pa je majhen, zato je tudi njegov vzrok bolj neznamenit.

Takole je: Janvid ne je rad kaše. Pravijo sicer, da je kaša otroška paša, pa že morebiti ne za vsak želodec. Naš mali ima fižol rajši, krompir v oblicah najrajši — kaše pa ne. A jesti jo mora in jo tudi je. Ko pa jo poje, pride najprej potožit k majki:

»Majka, oh, kasa ni dobja.«

Nekoč ob taki priliki pa mu majka obljubi, da naj počaka, da konča vojna, potem da bomo jedli zabeljene rezance.

Zabeljene rezance — te, te ima pa od sile rad. Ko je slišal o teh in pa, da jih prinese na mizo spet konec vojne, je bil kar zavzet za ta konec! In kadar zdaj sliši o kaši, že pride povpraševat:

»Majka, kedaj bo konec vojne?« Ali pa k meni:

»Ocka, ali bo vojna samo se enomalo?« —

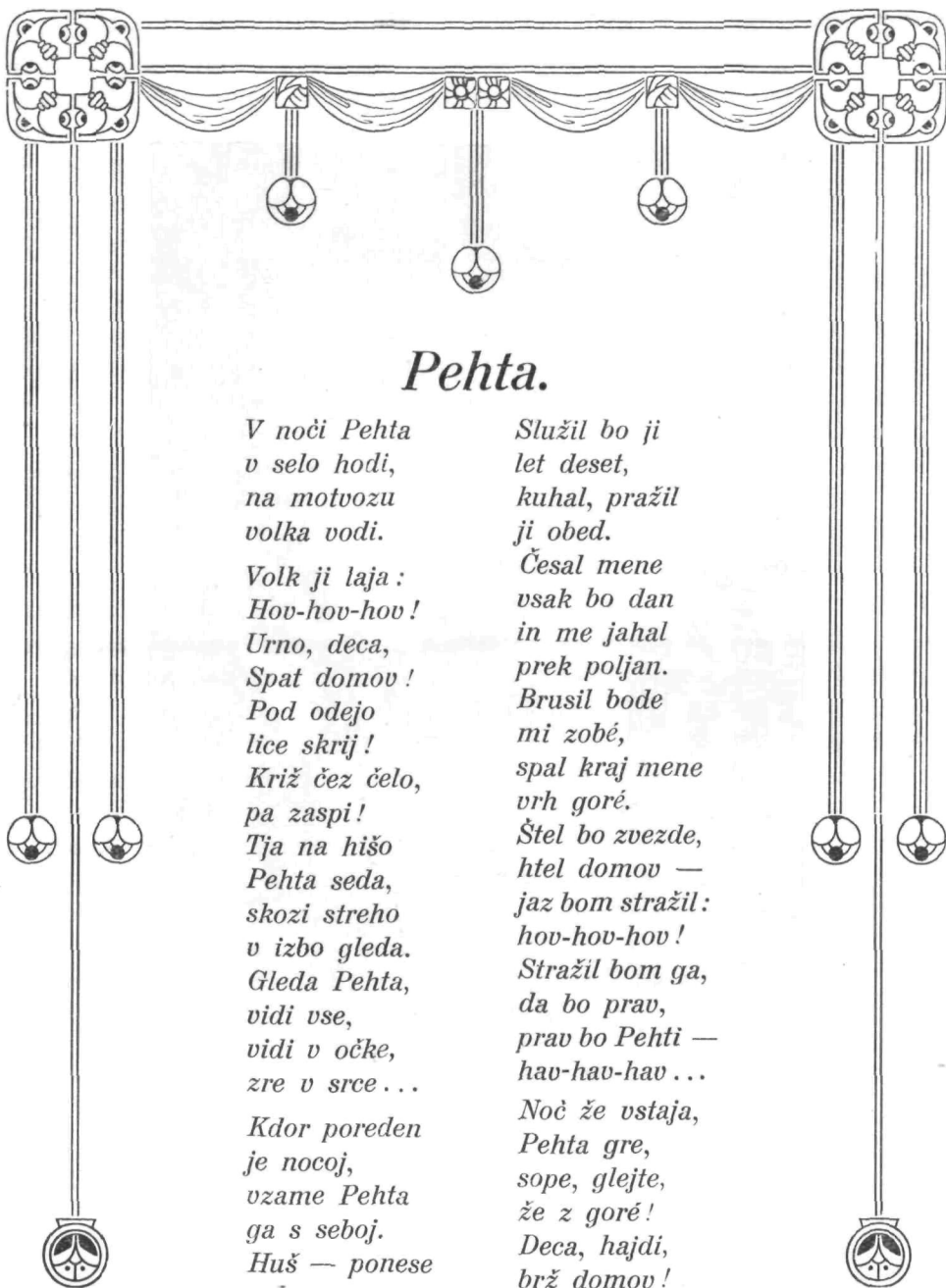
Glejte, tako veliko skrb ima Janvid in nihče mu je ne more odvzeti...

Dve in pol leta ima komaj, pa stavi tako usodepolno vprašanje, ki mu ne ve odgovora največji pametnik. Kajti vojna — vojna gre dalje vkljub vsem malim in velikim in največjim skrbem.

Zorka in golobčki.

Pehta.

*V noči Pehta
v selo hodi,
na motvozu
volka vodi.*

Volk ji laja :
Hov-hov-hov!

*Urno, deca,
Spat domov !
Pod odejo
lice skrij !*

*Križ čez čelo,
pa zaspi !*

*Tja na hišo
Pehta seda,
skozi streho
v izbo gleda.
Gleda Pehta,
vidi vse,
vidi v očke,
zre v srce ...*

*Kdor poreden
je nocoj,
vzame Pehta
ga s seboj.*

*Huš — ponese
ga v goro,
služil v gori
Pehti bo.*

*Služil bo ji
let deset,
kuhal, pražil
ji obed.*

*Česal mene
vsak bo dan
in me jahal
prek poljan.
Brusil bode
mi zobé,
spal kraj mene
vrh goré.*

*Štel bo zvezde,
htel domov —
jaz bom stražil :
hov-hov-hov !
Stražil bom ga,
da bo prav,
prav bo Pehti —
hav-hav-hav ...*

*Noč že vstaja,
Pehta gre,
sope, glejte,
že z goré!*

*Deca, hajdi,
brž domov !
Volk že laja :
Hov-hov-hov ...*

Jos. Vandot.

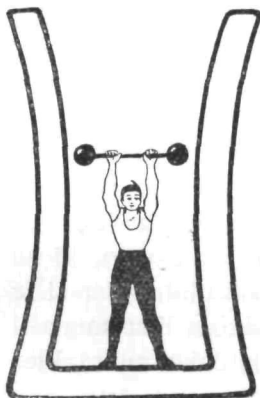

F. Palnak:

Slike iz živalstva.

(Dalje.)

sem drugim živalim pa je predpisal lev, njihov kralj, krvavi davek, pri vseh si ga jemlje. Tudi človek ima za svojo kožo od njega napovedan boj. A človek ga sprejema, in marsikateri lev mora plačati svojo drznost z lastnim življenjem. Kako težaven in nevaren pa je ta boj, nam pripoveduje sledeče poročilo*:

»Angleški polkovnik Patrsson je nadzoroval zidanje železniškega mostu na angleškem ozemlju v Vzhodnji Afriki. S seboj je imel več tisoč delavcev iz Indije in s temi si je napravil taborišče. Nekaj dni za tem, ko so dospeli tja, je slišal polkovnik praviti o dveh levih, ki vznemirjata okolico. Skraja se za to ni zmenil, a kmalu sta mu odnesla leva njegovega služabnika. Nesrečnikov tovariš, ki je spal z njim v istem šatoru, je videl leva, kako se je priplazil ponoči prav tiho k njima ter vdrl naravnost v šator, kjer je zgrabil služabnika za vrat. »Spusti me!« je zakričal ta ter objel z rokami zver okrog vratu. Nato je legla zopet nočna tišina nad šator. Zjutraj je polkovnik lahko šel za levovo sledjo, ker je vlekla nesrečna žrtev vso pot noge po peščenih tleh; kjer pa je povžil lev svojo večerjo, je ležala le še nesrečnikova obleka in njegova glava; iz te so buljile oči v neizrečenem strahu.

Ta pogled in ta nesrečni dogodek sta prevzela polkovnika tako, da je sklenil ne mirovati, preden ni ubil obeh levov. S puško v roki je čakal naslednjo noč v bližini služabnikovega šatora. Ko se je stemnilo ter je vse naokrog potihnilo, se je oglasilo iz daljave rjojenje; bližala sta se leva, da si odneseta novo žrtev. Spet je vse potihnilo. Polkovnik čaka — naenkrat zasliši strašne klice iz bližnjega tabora, oddaljenega kakih sto korakov. Nato spet tiho. Roparja sta si odnesla novo žrtev!

* Iz »Sven Hedin«: »Von Pol zu Pol I.«

Polkovnik se skrije zdaj v tem taboru. A tudi tukaj je čakal zaman. Iz velike oddaljenosti začuje prihodnjo noč pretresljiv klic — tretji delavec je bil ugrabljen.

Indijski delavci so spali v različnih šatorih, in leva sta obiskavala vsak večer drugega, da zmotita ljudi. Ko sta spazila, da odneseta lahko vsak večer človeka, ne da bi ju kdo napadal, sta postala drznejša ter se nista najmanj plašila pred taborskimi ognji. Nista se zmenila za trušč, ki sta ga provzročala v taborišču, niti za kroglje, ki so frčale za njima iz puškinih cevi.

Prebivalci so si napravili okoli taborov visok, močen plot iz trnja, a leva sta tega preskočila ali pa sta si napravila vanj luknjo ter si tako vzela svoj plen. Črez dan je hodil polkovnik Pattersson na vse strani za levjo sledjo, a izgubil jo je seveda takoj, če je prišel na kamenita tla.

Shujšalo pa se je to stanje še bolj, ko je šla večina delavcev naprej, da so napravljali železniški tir, ter jih je ostalo pri mostu le nekaj sto. Ti so si naredil posebno visoke in močne plotove, ponoči so goreli celi kresovi, vsepovsod so stali stražniki, puške so bile nabite, in v vsakem šatoru je bobnal po en mož, da prepodi zveri. A vedno so izginjale nove žrtve. Delavci so bili tako preplašeni, da se že niso upali več streljati, če sta se prikazala leva. Ukradla sta celo bolnika iz bolniškega šatora. Naslednja žrtev je bil vodonosec; ležal je v šatoru z glavo na noter in z nogami proti vratom; lev je preskočil plot, zgrabil moža za noge ter ga izvlekel. Nesrečnež se je oprijel zaboja, potem šatorove vrvi, ki se je utrgala. Nato je letel lev s svojim plenom v gobcu ob plotu, kjer si je poiskal bolj redko spleteno mesto ter se tam preril skozi. Tu so našli drugo jutro cunjje od obleke in kosce mesa. Drugi lev je čakal zunaj, kjer sta si potem plen delila.

Poslej je bil za nekaj časa mir. Bržkone sta našla leva opravka drugje, in delavci so že začeli spati zaradi vročine na prostem. Nekega večera sedé vsi skupaj ob ognju, kar preskoči lev plot, obstoji ter jih gleda. Prestrašeni skočijo kvišku ter mečejo vanj kamenje, polena in ogorke. Za vse to se lev ne zmeni, ampak skoči in pograbi enega ter zbeži skoz plot. Drugi je čakal zunaj in komaj trideset korakov od taborišča sta požrla svoj plen.

Ves teden nato je vsako noč sedel polkovnik v taboru, kjer so pričakovali levji obisk. Sam pripoveduje, da ni nič strašnejšega kakor tako neuspešno čakanje. Vedno je slišal iz daljave rjojenje, ko sta se bližala roparja; vedno pa sta utihnili, ko sta dospela do tabora. Straže so vpile: »Pazite bratje, vrag prihaja!« In malo za tem so se oglasili vedno spet prestrašeni klici in smrtni kriki napadencev! Nazadnje sta postala leva tako drzna, da sta preskočila oba hkrati plot ter si odnesla vsak svojega moža. Enkrat lev ni mogel spraviti svoje žrtve skoz plot; popustiti jo je moral ter se zadovoljiti z deležem pri svojem tovarišu. Mož pa, ki ga je pustil, je bil tako zdelan, da je siromak umrl, predno so ga prenesli v bolniški šator.

Delavci pa tega večnega strahu in bedenja niso mogli več zdržati. Prišli so v Afriko, da zaslužijo pri železnici, ne pa da bi se mastili z njimi levi. Nekega dne ustavijo vlak, zložijo vanj svoje stvari, ga zasedejo ter se odpeljejo k morju. Pri polkovniku so ostali le najsrčnejši in ti so prebili noči v drevesnih duplih, v vodnjakih na postaji ali v zakritih jamah, ki so si jih izkopali v šatorih.

Tedaj naprosi Pattersson angleškega tovariša, naj pride k njemu, da napravita lov nad leve. Tovariš je prišel; ker pa je imel vlak zamudo, je došel šele ponoči, in spotoma proti taboru mu uodnese lev služabnika. Zgrabil je najprej njega samega, a ga je hitro spustil, ko mu je posvetil s puško.

Nekaj dni za tem naznani Patterssonu sluga, da mu je ugrabil lev osla, ki ga mrevari prav v bližini. Pattersson se hitro odpravi s slugo in že oddaleč je videl nad grmovjem rumenkasti levov hrbet. Po nesreči pa stopi sluga na suho vejo, da je počila in tako opozorila leva, ki je tudi res kar izginil v neprodirno goščavo. Hitro so se zbrali vsi delavci, ki so utegnili, vzeli so si bobne in kositerne posode, obkrožili so goščavo ter vdiralci vanjo s hruščem in truščem. Polkovnik pa je čakal na tisti strani, kjer bi morala najbrže priti zver na plano. In res, kmalu se prikaže mogočen lev, razjarjen in jezen zaradi hrupa. Počasi je stopal, večkrat je obstal, se ozrl in se toliko menil le za ropot za seboj, da ni lovca niti zapazil. Le še dvajset korakov sta bila vsaksebi; polkovnik dvigne dvocevko — tedaj zasliši lev ta gibljaj, zarije prednje tace v zemljo ter se pripravi na skok, jezno puhajoč ter kažoč svoje morilne zobe. Polkovnik pomeri na glavo, sproži in — puška odpove!

V tem trenutku se lev obrne ter beži nazaj v goščavo; na strel za seboj je odgovoril le s strašnim rjoventjem. Polkovnik je moral počakati do noči. Nesrečno dvocevko si je v naglici izposodil; treba je bilo torej, da se zanese na lastno orožje. Osla se lev še ni dotaknil. Prav blizu mrhovine napravijo štiri metre visoko strelišče, in pred solničnim zahodom se je spravil polkovnik na to. Mrak je v tistih krajih prav kratek, in če ni meseca, se stemni prav hitro. Tedaj leže nad pokrajino tesen, nič do-brega ne obetajoč mir. Pattersson sam pravi, da mu je postajalo vedno tesnejše, čim bolj so hitele nočne ure dalje. S puško v roki je čakal nepremično; gotovo je bilo, da pride lev s tovarišem na oslovsko pojédino, kajti že iz delavskega taborišča nocoj ni bilo čuti prestrašenega klica.

Kaj se ni zdajci oglasilo, kakor da je počila veja pod veliko težo? Mogočno truplo se je rilo skzi grmovje — to je bilo razločno čuti. Nato spet gluha tihota. Zdaj globoko stokanje, znamenje lakoti — zver je bila blizu. Spet je zašumelo nalahko med grmovjem, nato pa je zadonelo neznanško rjoventje v noč. Lev je zavohal, da je blizu človek. Se zdaj obrne? O, kaj še! Popusti osla ter se obrne naravnost proti polkovnikovemu sedežu.

Dve uri je krožila zver okrog strelišča, in krogi so se vedno ožili. Lovcu je bilo tesno pri srcu. Konečno je sklenil lev svoj načrt ter se pripravil na skok. Le motno se je še razločilo njegovo truplo na pesku. Tedaj zagrmi prvi strel, lev strahovito zarjove ter zbeži v grmovje, kjer se je valjal in rjovel bolečine. Glasovi so bili slabši in slabši ter so naposled prenehali v dolgih zdihih. Račun s prvim roparjem je bil gotov!

Še predno se je zdanilo, so šli delavci zbobni proti strelišču ter so nosili polkovnika med radostnimi klici okrog mrtve zverine. Drugi lev pa jih je obiskoval še dalje, dokler ni padel od kroglje tudi ta. Poslej so delali delavci lahko mirno naprej, polkovnika pa so neizrečeno ljubili, ker jih je rešil dolgotrajne nadloge.«

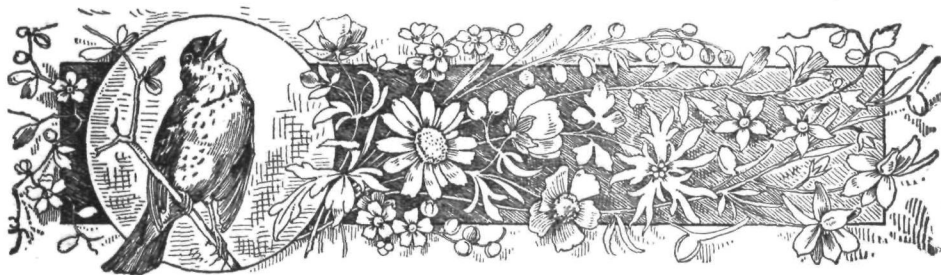
* * *

Poročila nam pripovedujejo še o drugih Patterssonovih dogodkih z levi, a zadostuje naj nam opis tega, ki nam kaže levovo predrznost dovolj jasno, obenem pa nam nariše tudi lep kos levjega življenja in njegovega boja s človekom. Dognano pa je, da nikakor niso pogostni taki slučaji, da bi se vrgel lev na človeško meso, in da se lotijo takega posla ponajveč starejši levi, ki si težje iščejo kak drugi plen, in ki so zviti in prebrisaní dovolj, da ukanijo človeka ter se izogibajo boja z njim.

Pred pokončno postavo človekovo se obrne tudi kralj živali, zlasti, če ima človek poguma dovolj, da obstoji ter mu zre resno in neustraseno v oko. Tedaj se lev neki obrne in zbeži. Če pa zbeži človek, pa uvidi, da ima opraviti s strahopetnim slabičem, ter mu sledi v urnih in velikih skokih.

In ne uteče mu človek ne, niti konj ne; kajti nagel je lev, vzlic temu, da je ta žival mačjega plemena dolga z repom nad dva metra, vzlic temu, da je močno truplo zalito in napeto. In pri vsem tem je lev tudi lep. Ogromno, skoraj štirivoglato glavo krasi pri samcu še obilna griva, ki mu pada kakor kraljevski plašč še po plečih in po prsih. Samica tega okraska nima.

(Dalje prih.)

Čmrlj in čebela.

Čmrlj:

Mhm . . . V gozdu nabral bom strdi
 povabil prijatelje tri:
 z mušico bo prišel komar,
 in čriček, veseli goslar,
 zagodel bo — didal — didaj,
 da stresel se širni bo gaj.
 In vriskali bomo na glas,
 da čula deveta bo vas,
 da čul nas deveti bo kralj,
 pa prišel, cekin bo nam dal,
 zaplesal bo z nami lepó,
 da nihče na svetu takó.

Čebela:

Mhm . . . Krasen pač bode zares
 tam v gaju veseli vaš ples!
 Med sladki vi bodete pili,
 mi sline debele cedili
 in zrlí od daleč na vas,
 ko bodete peli na glas.
 A v gaju tam kukci trijé
 za grmom prikriti prežé;
 roké so jim dolge da strah!
 In zgrabijo vas vse na mah
 in v ječo vas črno zapró,
 da jokali boste gorkó.
 A šlek, šlek! — vam kukci rekó,
 zakaj ste objestni tako?

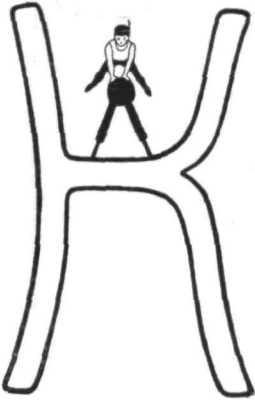
Mhm . . . Kukcev pa čmrlj se boji,
 ker črni, hudobni so vsi.
 Pa rajši med sladki nabira
 in v hramček ga skriti zapira,
 z njim v zimici bo se gostil,
 ko veter nad poljem bo bril
 in jokal se snežec svetel,
 a v hramčku bo čmrlj se smejal . . .

Jos. Vandot.

ANTON LEBAN:

Kako se živali same zdravijo.

Človek hudo oboli, potrebuje zdravnika, da ga zdravi. Večkrat zdravnik obiskuje mnogo časa bolnika, obiskuje, razmotriva njegovo naravo in telesno moč ali šibkost in šele po dolgem času spozna pravi vzrok in določi prava zdravila za ugotovljeno bolezen. —

Vse drugo je pri živalih. One so skoraj navezane same na-se. — Domače živali lahko zdravi živinozdravnik, a divje živali so pripuščene same nemili usodi. —

svoji nemili usodi. —

kakor človek. — Vendar je človek v tej zadevi na boljšem. On lahko potoži svojemu bližnjemu ali pa naravnost zdravniku. —

Živali je prirojena nekaka slutnja, ki jo vodi do zdravljenja. Tako n. pr. lahko opazamo, da živali, ki so obolele na revmatizmu, rade polegajo na solncu, da ogrevajo svoje ude. —

Tudi pri mrzličnih boleznih se držé metod, ki bi jih lahko posnemal tudi človek. — Ne jedó, ležé tiho in mirno, išoč zračne, senčnate kraje in pijejo mnogo vode. Večkrat se v vodi potapljajo. —

Bolne živali imajo večinoma rade vodo. Zdi se, da so prave Kneip-povke. Ako je žival ranjena, dela na to, da si rano zdravi z mrzlo vodo. Pes, ki ga je pičil gad ali modras v gobec, je vtikal gobec zaporedoma v mrzlo tekočo vodo. — In prestal je bolečine prav srečno. — Lovskega psa je nekdo povozil. Bil je zimski dan, a ne premrzal. Privlekel se je do potoka, vlegel se je v vodo in tam ležal tri tedne. — Njegov gospodar je spoznal pasjo namero, mu privoščil dan za dnem jedi, pes je končno ozdravel. —

Neki pes, ki mu je bilo poškodovano oko, je krenil drugo pot zdravljenja. — Zlezel je pod gospodarjevo mizo, ki je stala v temnem kotu, in tako preležal mnogo dni v senci, četudi je prej prav rad ležal pri peči. — V tem času je malo užival, a veliko počival. — Obenem si je lizal nogo in jo pritiskal na oko. — Ko se je noga posušila, je to delo ponavljal, in to toliko časa, dokler ni okrevljal. —

Neka opica (»šimpans«) je bila ranjena in izguibla mnogo krvi. Na rano je tiščala nogo, da ni mogla kri prehitro odtekat; napravila si obvezo z listja in trave in nogo obvezala. — Tako je polagoma ozdravela.

Tudi operacije izvršujejo živali večkrat — same. Ako so si zlomile nogo ali kost, in znajoč, da se to ne da popraviti, si del noge same odgriznejo. Temu sem sam svedok. Kot dijak v Gorici sem imel veselje loviti podgane, katere so delale v stanovanju mnogo škode. Nastavljal sem

jim železno past. — Vekčrat sem v jutro našel v pasti le nogo, a podgane ni bilo, kajti odgriznila si je sama nogo in potem ušla. —

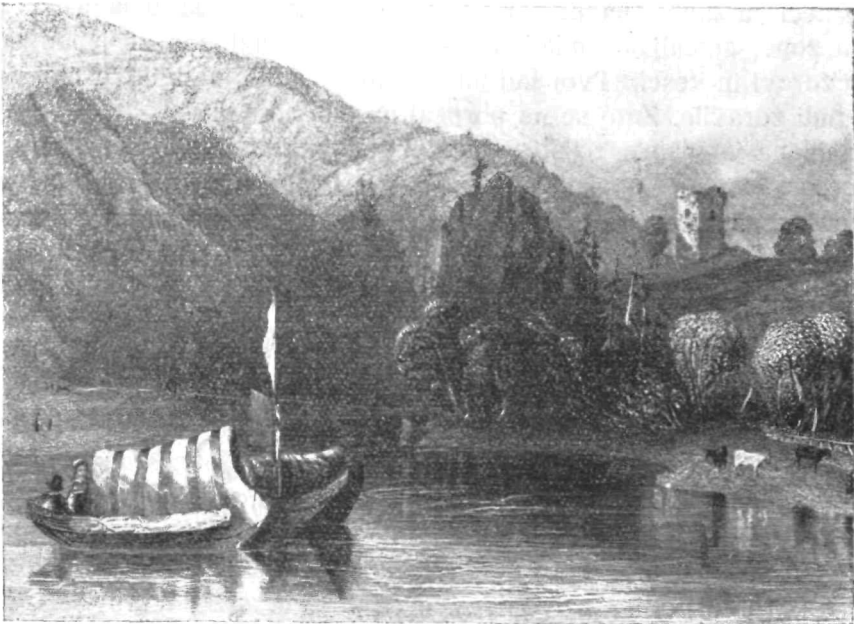
Kdor je opazoval delovanje mravelj, ta je gotovo doznal, da se one — razne družine, bojujejo med seboj. Zato si napravljajo za ranjence bolnico ali celo ambulanco, — da tja spravljajo svoje ranjenke. — Učenjak se je hotel poučiti, kako one zdravijo svoje ranjenke. Vlovil je mravljo, ji odrezal eno tipko ter položil mravljo na tla. — Takoj so došle mravlje-prijateljice in oblizavši mravljo z neko prozorno tekočino, ki jim je prihajala iz prežvekovala, so jo odnesle v bolnico v mravljišču. —

Živali tudi dobro poznajo zdravila. — Ako pa ne more jesti, išče neko travo, ki ji pravijo Nemci »Queckengras«. Ko je pes to travo požrl, prične bruhati in bolezen odneha. —

Tudi mačke jedó v takih slučajih travo. — Krave in osli iščejo v takih slučajih na pašnikih primerne trave, ki jim služi kot čistilo. —

Sitnih parazitov se mnoge živali znebijo s tem, da se mnogo valjajo po prahu na cestah in drugih prašnih krajih. — Večkrat se celo nava-ljajo po blatu in končno okopajo v vodi. —

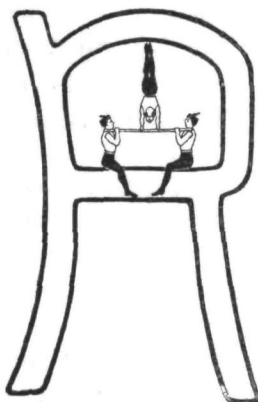
Iz tega je razvidno, da je tudi živalim podaril Bog zdravniško moč.

IVO TROŠT:

Jablana in hruška.

Basen.

astli sta na vrtu blizu druga ob drugi. Obe sta donášali človeku obito sladkega sadu. Z leti se je hruška dvignila z vrhom visoko nad jablano in nad ostala drevesa. Spomladi odeta z belim cvetjem se je ponašala kot velikanski belozelen obelisk. Jablana se je razkošatila, da je menil, kdor jo je občudoval cvetočo v pomladni krasoti: to je mogočen kup belordecnega snega.

»Napoto mi delaš,« se obregne neko jutro jablana na mirno sosedo.

»Lepo sem se ti umeknila kvišku. Zakaj me dolžiš, ko nisem kriva?«

»Kriva ali nekriva: jaz potrebujem več prostora, ker tudi človeku več koristim. Otroci se trgajo za moj sad, čeprav še nezrel. Tvojega niko ne pogleda, ker mu krčevito stisne mlade zobke, ko bi ga ugriznil.«

»Zato je pa zrel slajši kot tvoj.«

»Ne rečem; toda otroci sezajo raje po jabolkih, se sladkajo in polnijo želodčke pozimi celo s krlji.«

»Vse resnica: polnijo in prenapolnijo, da po nezrelih celo zbole. Bolni deci pa skuha mamica suhih hrušek, in prej blede, upadla ličica se kmalu zopet smehljajo, mladi neugnančki so drugi dan že izpod odeje zunaj zdravi in veseli. Tvoj sad jim je samo sladilo in živilo, a moj poleg tega tudi zdravilo. Zato se ne obregaj na me, soseda!«

Jablana je šuštel z listjem, kakor da premišlja te besede, odvrnila ni ničesar.

Steze ne dobi nazaj.

*Pomlad zlata
se prismeje,
cvet iz veje
zaduhti.*

*Zlata okna, zlata vrata,
mlada kri —
Hej, veselo, zdaj je z nami
objemimo jo z rokami,
srečo mladih dni!*

*Zdaj nas boza
stiska nase,
tu igra se
zdaj pomlad.*

*Solnce silno, zlata roža
kje tvoj grad?
Tam na vzhodu zjutraj vstanem,
trudno v mraku v morje planem,
v tihi hlad...*

*Pomlad mine, a se vrne;
solnce zmaga tmine črne;
a mladost, ko gre, Bog znaj
steze ne dobi nazaj*

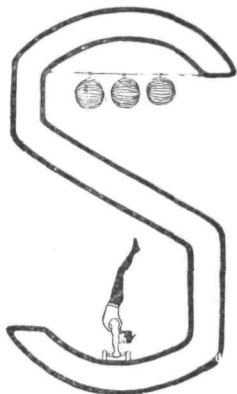
Fran Žgur.

IVO TROŠT:

Dva junaka.

Povest.

1.

rečala sta se slučajno sosedov muc in naš jazbečar. Oba huda, oba jezna. Pogledala sta se grdo in nič grje kot vselej, kadar ju je združila usoda. Muc je vlekkel dreto, jazbečar je piskajoče bevskal in se skrbno izogibal mačjih krempljev na smrček Poguma pa ni bilo v nobene mpreveč! le čast se je šopirila med njima, da je branila v sramotni, a zato manj varni beg — obema.

2.

Muc jo pocedi prvi — a kam? Na bradljo, kjer so telovadili v nedeljo mladeniči. Tam se je zračila lepo pisana preproga s podobo strašnega leva na zunanji plati. Pes je takoj puhnil za mucom in silil po režečem levjem licu na preprogo. Pogum mu je popolnoma spuhel nekam tje v levje žrelo. Toda jazbečar ve, zakaj se zaganja po preprogi. Muc je pa vlekkel dreto glasno in počasi, kakor da kliče na korajžo in se ne boji nikogar. Pes za njim na preprogo ne more; nima za to krempljev. Če že vleče preprogo k sebi na tla, naj jo le vleče.

Slednjič res potegne pes vso na-se.

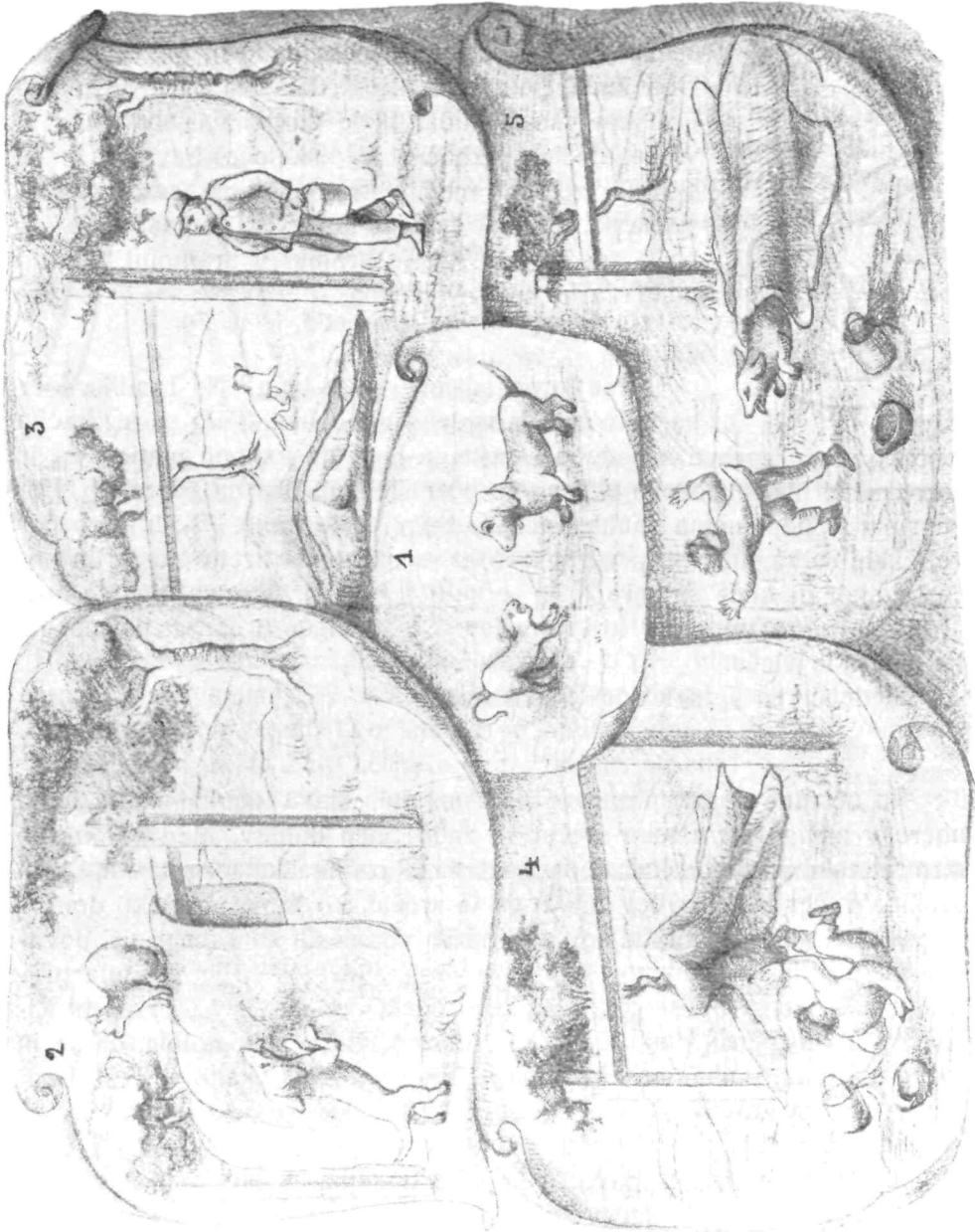
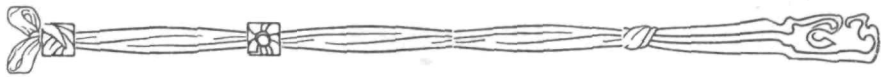
3.

Ko nestane mucu preproge pod nogami, skoči zlahka na tla in jo ubere v zmagovitem teku srečen in zadovoljen domov. Med potoma je mrmral tako všečno, kakor da pozivlja stara mačka njega in njegovo družino večerjat. Žirovčev Milko ga je srečal, ko je nesel mleko domov za večerjo, pa je menil, da se mucu meša pamet ali so ga pa miši povabile na mrtvaško sedmino. Muc je namreč videl, kako je zdrsnila preproga na jeznega bevskarja in ga lepo odela čez glavo, kakor če bi Žirovčev Milko ogrnil dedov kožuh. Preproga ga je zahomotala, da se ni mogel niti ganiti nikamor. Prav mu je. Sam naj gleda, kako se reši. Drugim je nameraval zlo, pa ga je dosegel sam.

Jazbečar si pomaga, kakor more, a preproga ga objema od vseh strani. Pomagal si je z glavo in kopal z nogama. A živ kupček z levjo glavo se je kakor začaran premikal semtertja pod bradljo. To je bilo pa Milku živa zagonetka.

4.

Živi kopici bi se bil deček izprva najraje smejal, ko bi se mu ne režala srdito nasproti levja glava, ki je mislil, da je žival. Zato ga je smel

minil prekmalu, lasje so se mu naježli v smrtnem strahu, kapa jih ni mogla umiriti, pa je raje našla pot na tla. Milko je v strahu tudi padel na tla, izpustil kanglico in tekočina se je razlila po prahu, da je duh po svežem mleku prijetno poččegetal v nos Milka in — živo kopicó.

5.

Zavest, da je sveže mleko le boljše kot otepanje z neumno preprogo, je dala jazbečarju moč, da je še bolj hitel iskati izhoda izpod odeje in ga slednjič tudi našel. Prvo, kar je zagledal, je bil na tleh Milok. Deček je pa menil, da je planil nanj sam lev s preproge. Urno je pobral kračice, pustil kapo in prazno kanglico ter jo ubiral pred psom, ki je mislil, da je Milko kriv, ker ni mogel on za malo moškimi mucem, ki se mu je doma grdo režal skozi okno. Ko ga je ugledal, je pustil Milka in se godrnjaje skrnil, da pozabi žalostno zmoto. Še več opravila je imel Milko, ki ni vedel, kako sta bežala oba junaka muc in naš jazbečar.

*Jutro.**(Po A. S. Puškinu)*

*V zarjo obleko
vzhod se zakril —
v selu za reko
je ogenj vgasnil.*

*V vsemirju meglice
k oblakom se pno,
v poset pastirice
k pastirjem gredo.*

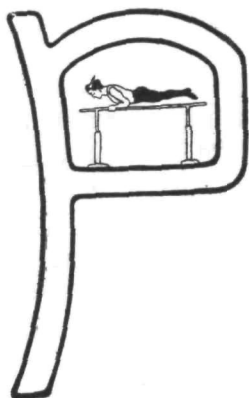
*Z roso orošene
cvetk čaše so vseh,
in čede vzbujene
so v temnih logeh.*

*Med školji glasi se
potočka žubor —
les v dalji zlati se,
v mrak vtaplja se bor...*

Fran Žgur.

HINKO MEDIČ:

Morje.

relepo je naše morje!

Ta neizmerna vodna plan vsebuje mnogo bogastva, in ni čuda, da sili sleherni narod k njegovi obali, zakaj od morja je odvisna njegova blaginja in njegova bodočnost.

Na tisoče organizmov se razvija in množi, živi in umira pod njegovo gladino, ki je zdaj mirna kot olje, drugič pa jezno buči in buta siloma svoje penecse se valove ob skalnato obrežje. Gorje tedaj ladjam in ribičem!

Morje je zakladnica. Koliko rib polove vsako leto, a vseeno je neizčrpno. Polno barčic s pisanimi jadri, nešteto čolnov se guga dan za dnem po njegovi površini. Veliki parniki plavajo v prekomorske luke, izvažajoč, uvažajoč vsakovrstno blago. Mornarji in ribiči se čutijo na njegovih valovih kakor doma, saj ga poznajo že od rojstva.

Ribiču so znane njegove dobre in slabe strani, ljubi njegovo milino v solčnih poletnih dneh, tožita si eden drugemu svojo bol, a v divji razkačenosti, v nevihti ne prizanese niti njemu: pogoltne ga z njegovim čolnom vred.

Samo star in izkušen ribič ve povedati, kakšne in kolike so težave njegovega poklica. Njegov zagoreli obraz, obrizgan s slanico, in njegovi sivi lasje pričajo o njegovem boju s tem strašnim elementom. Koliko gladu in mraza je pretrpel, koliko strahu in naporov je prebil in kolikokrat je videl pred seboj blede, grozno smrt v valovih!

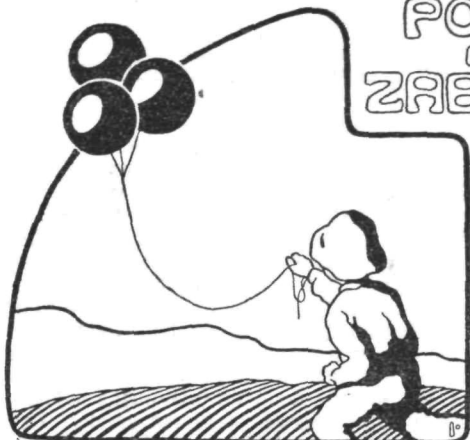
Da, krasno in strašno je morje!

Opomba. K igrici Fr. Rojee: „Na razpotju“. Prvi dve pesmici se pojeti po že znanih napevih, zadnja pa približno po napevu pesmi; „Adijo, pa zdrava ostani“ . . . Ta igrica je posebno primerna za uprizoritev zunaj na prostem. V tem slučaju naj se pod drevesom z visokim deblom napravi porobje griča s klopico na tak način kakor na odru v gledališki dvorani ali pa tudi lahko iz kakih prirodnih tvarin. Gozdič, drevje in grmovje se naredi z nasekanimi drevesnimi vejami in manjšimi drevesci. Vaška pot se napravi okrog porobja z žaganjem in ravno tako cesta razpotja, ki se tu lahko preloži pred gledalce in se zamore prihod in odhod gospoda ter gospe vprizoriti z resnično kočijaško vprego. Ako mogoče, naj se zato predstavo izbere tak kraj, da se vidi za prizoriščem kaka vas, trg ali del mesta s cerkvijo. Po vprizoritvi igrice se zvišeni prostor pod drevesom lahko vporabi tudi za izvajanje drugih veseličnih točk, na pr. za deklamacije, petje in govore.

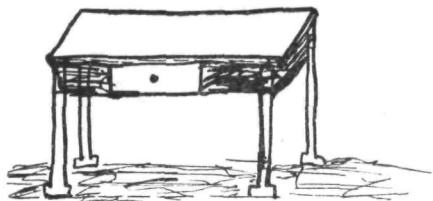
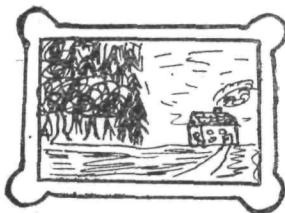
POUK IN ZABAVA

Rebus.

S

ST

Rešitev in imena rešilcev priobčimo v prihodnji številki.

Odgovor na šaljivo vprašanje v 6. št. Zvončka :

5 er = Peter.

Odgovorili so samo: Ciril in Milan Rode v Ljubljani in Božidar Černej v Grižah pri Celju.

Črna družba na modrem obrežju.

Porotno sodišče v Nici na Francoskem se bo bavilo z družbo, ki se je imenovala „Črna družba na modrem obrežju“. (Modro obrežje se imenuje obmorska pokrajina od Mentona do Antibera na južnem bregu Francije.) Ta družba je štela precej mnogo članov, njen načelnik je pa bil Italijan, ki je navadno živel v velegospodski vili blizu Genove in igral tam vlogo velikega kavalirja. Njegov način delovanja je bil jako preprost. Najprej je dal po članih svoje družbe izvohuniti razmere v hiši, ki jo je izbral, da jo opleni. Kadar je vse potrebno vedel, se je peljal v Nico, kjer je imel posebno stanovanje in izvrsten avtomobil. V njem so bile shranjene najmoderneje vlomilne priprave. Pri vlomih je bil oblečen v drag kožuh, a na sebi je imel ali eleganten frak ali pa svilen črn trikot. Na kratki verižici je imel velik demant, da prereže ž njim steklo v oknih. Pripeljal se je z avtomobilom pred vilo, ki si jo je izbral za žrtev, vlomil in pokradel vse, kar je bilo največ vredno in se vrnil v Nico. Tam se je naglo preoblekel in se z železnico zopet odpeljal v svojo vilo v Genovi. Med drugimi žrtvami njegove vlomilske spretnosti je bil ameriški milijonar Gordon Benett. Tudi rusko veliko kreginjo Anastazijo je poskusil okraati, a predno je še mogel odpreti omaro, v kateri so bile shranjene dragocenosti za več milijonov, je zalajal psiček velike kreginje in prisilil vlomilca, da je pobegnul. Ukradene stvari je lahko in hitro spravljaj v denar; imel je namreč dobrega zaveznika — ravnatelja mestne zastavljavnice v Nimesu. Mož je gotovo mislil, da ne pade nanj nikdar kak sum, saj je bil ukrenil vse, kar le zahteva previdnost. Toda zgodilo se je, da se je začel radoveden detektiv zanimati za to, čigav je prekrasni avtomobil, ki ga je videl skoro vedno le ponoči. Pogledal je v zapisek avtomobilistov in našel, da ravno ta prekrasni avtomobil ni vpisan in da ima napačno številko. To je dalo povod, da se je začela policija zanimati za skrivnostnega gospoda ter prišla na sled neštevilnim tatvinam, ki jih je izvršila „Črna družba na modrem obrežju“. Več izmed arotiranih članov je že priznalo storjeni zločin, samo načelnik neče ničesar priznati, dasi so v njegovi vili kraj Genove našli vse polno ukradenih dragocenosti. Mož se dela blaznega in vzlic vsemu prizadevanju se še ni dalo dognati, ne kdo da je, ne odkod da je, ne kaj je bil, predno se je posvetil vlomilstvu. Vě se o njem le, da je Italijan, ker svoje narodnosti ne more zatajiti, niti kadar govori francosko.

* * *

Oče in hči. Meseca septembra je izginila z Dunaja hči carigrajskega milijonarja Samija Kejnala. Vsa očetova prizadevanja, dobiti hčer, so ostala brez uspeha. Šele pred kratkim je turški generalni konzul v Budimpešti dognal, da se nahaja milijonarjeva hči v samostanu reda Notre Dame de Sion v Budimpešti in da je prestopila h kaloliški veri. Oče je dosegel, da je smel s hčerjo govoriti, a hčer je hladno odklonila vse prošnje, naj se vrne na očetov dom. Sami Kejnall se je za pomoč obrnil do pristojnega sodišča, naj varuje njegove očetovske pravice, češ, da hčer še ni 20 let stara in da je po turški postavi še podložna očetovski oblasti. Tudi pri obravnavi je hči izjavila, da se ne mara vrniti na očetov dom. Ko je bila obravnava končana — razsodba bo izrečena pozneje — je oče Sami Kejnall napravil prav kratek proces: Pograbil je svojo hčer, jo nesel v svoj voz in se z njo odpeljal.

* * *

Konec velikega igralca. Pred nekaj dnevi je umrl v Londonu mož, ki je bil svoje dni eden prvih angleških igralcev in užival sijajne dohodke, zdaj pa je zapustil komaj toliko, da je plačan pogreb. Allan Kingsley je kot otrok prišel v London in je najprej služil za hlapca pri nekem posestniku dirkalnih konj. Postal je potem sam dirkač in končno nastopil kot jezdec tudi na nekem gledališču. Takoj s prvim nastopom je dosegel velikanski uspeh in ta je še narasel, ko se je izvedelo, da ima ljubezensko razmerje z lepo ženo nekega lorda. Gledališka karjera Allana Kingsleya je bila sijajna, a mož je vse zapil in zakvartal, kar je zaslužil in je končno zaradi uboja v pijanosti prišel v ječo. Njegove gledališke karijere je bilo s tem konec in padal je od stopnje do stopnje, vedno v hujšo bedo, dokler ga ni rešila smrt.

* * *

Moder izrek. Ravnatelj velike paroplovne družbe „Hamburg-Amerika“, znani Ballin, ki bi bil morda postal državni kancler, da ni židovske vere, je storil z ozirom na vojno z Ameriko prav moder izrek. Dejal je: Če zmagamo v vojni, je za prihodnost nemškega brodarstva vseeno, zaplenijo Amerikanci naše ladje, ali ne; če izgubimo vojno, nam pa v Ameriki ležeče naše ladje vse skupaj ne bi nič več koristile.

* * *

Blagorodni gospod Doropoljski!

Dovoljujem si Vam napisati nekaj vrstic. Zelo rada čitam lepe povesti iz „Zvončka“ in pripovedujem svojima sestricama in bratu. Pišem prvič in rada bi se seznanila. Stara sem 11 let in imam papa v vojski. V šoli je učiteljica gdč. Minka Pretnar. Učimo se dosti lepega in dobrega. Mlajša sestra je pri mami v šoli, ki je tudi učiteljica. Zimski čas smo uporabili pri knjigah in tudi sankali smo se. Oh, da bi skoraj prišel zaželjeni mir, ki ga že vsi pričakujemo. Prosim, priobčite moje vrstice v prihodnji „Zvonček“.

Pozdrave pošilja vdana

Nada Hren-ova,
naduč. hčerka na Muti
Štajersko.

Odgovor:

Ljuba Nada!

Redki so oni, ki nimajo nikogar v vojski. Tudi gospod Doropoljski ima šest bratov in tri sinove vojake. Zato so naše misli vedno pri dragih svojcih. Z njimi se veselimo zmag, z njimi se žalostimo v nesreči. Tudi se gotovo večkrat spominjaš svojega papana, ki mora vztrajati v vojski. Zato bo pa naša radost temvečja, ko se vrnejo junaki po prestalih bojih z zmago ovenčani zopet domov. Kdo bi se ne veselil onega slovesnega dne! To bo dan zmage, dan miru in veselja, a tudi dan spominov, posvečenih onim, ki so ostali na bojnih poljanah, položivši svoje življenje na altar domovinske ljubezni. Ti so pripomogli največ, da zasije kmalu oni slavni dan našega prerojenja, našega vstajenja od dosedanjih prevar in zmot.

*

Blagorodni g. Doropoljski!

Čitala sem v Zvončku, da Vam otroci radi pišejo. Tudi jaz sem sklenila, da Vam pišem. Sedaj se učim doma za VI. razred s sestro Darinko. Učiva se radi. Imam še tri bratce Vladimirja, Bogdana in Vinkota. Vsi so pravi korenjaki. Moja mama je učiteljica

in tatek nadučitelj. Doma imam „Zvonček“, katerega rada prebiram. Učim se tudi na klavir. V jeseni se bom šla učiti v šolo v Ljubljano.

Veliko pozdravov Vam pošilja

Anica Berce,
učenka

v Št. Janžu. Dolenjsko.

Odgovor:

Ljuba Anica!

Že na klavir se učiš! To je tudi lepo. Lepa glasba plemeniti srce. Glasba vpliva na nas vse drugače nego druge umetnosti: slikarstvo, podobarstvo, pesništvo ali sploh leposlovje. Glasba deluje skozi uho na našo notranjost. Kdar se bude prvih akordov različni odmevi, ne le po kakovosti in vsebini marveč tudi po tem, kakršno razpoloženje je v nas. V mestu večkrat slišimo lepo glasbo.

*

Velecenjeni gospod Doropoljski!

Danes Vam prvič pišem. Ime mi je Alojzij Škufca. Rojen sem bil v Znojilih. Hodim v 3. razred. Posebej se učim nemščine: ker mislim v jeseni v zavode. Imam štiri brate in tri sestre. V vojski nimam nobenega.

Srčno Vas pozdravlja

Alojzij Škufca,
učenec 3. razr. na Krki
pri Zatičini.

Odgovor:

Dragi Alojzij!

Ti si srečen človek, ker nimaš nikogar na vojni. Zato se tudi lahko odpravljaš v srednje šole. Bog daj srečo! Le pridno se uči nemščine, to je trda kost. A tem slajša bo potem zavest, ko premagaš prvotne težave. Slovenec se povečini izlahka uči jezikov. Zato pa ne zabi mile slovenščine, ki nam je vselej in povsod mila in draga.

*

Dragi gospod Doropoljski!

Prisrčno Vam želim še jaz pisati, kako je kaj na tem hribčku Žusemskem. In Vam opišem svoje veselje šolskih mladih let. Prav vesel je hribček Žusemski. Na ravninici stoji šola. V šoli stanujejo naš prijazni in skrbni gospod učitelj Franjo Pogačnik. Stara sem že 13 let, ali vedno veselo zahajam v šolo, kjer mnogo lepega slišim. Približuje se že vesela pomlad, ptičice že veselo pojo. Pa to me letos nič tako ne veseli, ker si mislim, da mi prinašajo ptičke pozdrav z vojske, kjer so moji ljubi bratci in znanci. Tudi rožice že cvetijo. Pa me tudi nič ne razveselijo, ker opomin mi v srce budijo, naj bi jih trgala in grobe padlih vojakov venčala. Le ko v šolo prihitim, tukaj se razveselim. Učitelj mi nalogo naročijo, s tem moje srce

razveselijo. Zato jim pa bom hvaležna, dokler bom na svetu živela.

Vas pozdravlja

Micika Škornik
Na Žusmu, 29/2, 1917.

Odgovor:

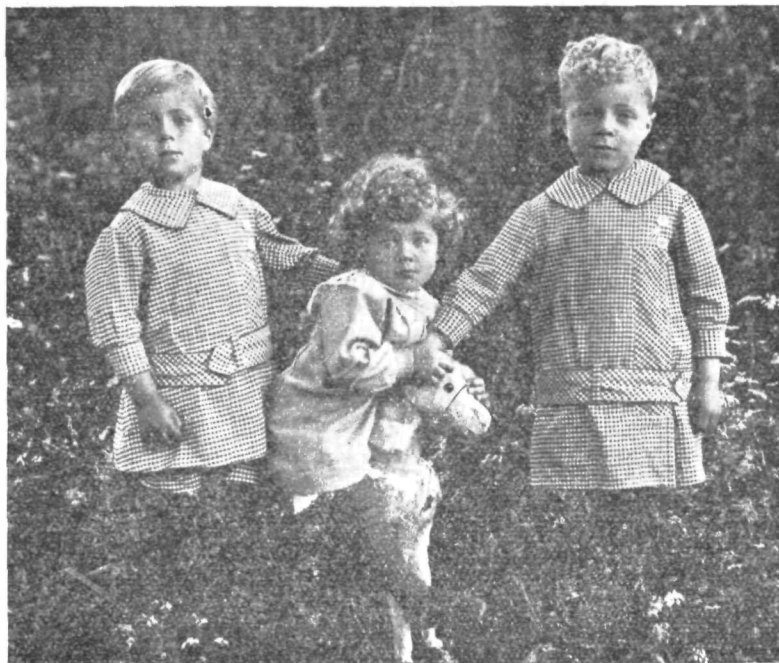
Ljuba Micika!

No, ti si jo pa ubrala drugače kot drugi koticarji. Imaš, kakor vse kaže tudi občutno srce, kar je danes mnogo na svetu, ko nam neizprosnih sovražniki morijo vse najdražje zatirajo s tem v nas najblažja čustva. Da, vojna je res kruta, brezobzirna. Le blaga srca lajšajo v tem času neskončno bedo, neznosno gorje.

*

Popravek.

Gosp. dr. I. Šorli, ki je napravil toliko veselja in zabave naši mladini z Bob in Tedijem, vnovič povdarja, da ni prestaval omenjene povesti iz angleščine, kakor je pomotoma trdil v 3. št. letoš. Zvončka g. Doropoljski v svojem koticčku, marveč se je le naslanjal na nemški prevod angleškega originala: „Helenina otroka“. Radevolje popravljamo to trditev z željo, da bi g. pisatelj kmalu razveselil našo mladino zopet s kako povestjo. Ur. Zvončka.

Oh, zdaj gremo, oh, zdaj gremo,
nazaj nas več ne bo.

Jan Legova knjižnica I., II. in III. zvezek:

Dane.

Povest za mladino s štirimi slikami. Spisal Andrej Rapè. Spis je odlikoval s častno nagrado občinski svet ljubljanski. Cena 1 K, po pošti 16 vin. več.

Turki pred Sv. Tilnom.

II. natis.

Zgodovinska povest s petimi izvirnimi slikami. Spisal Julij Slapšák. Spis je odlikoval s častno nagrado občinski svet ljubljanski. Cena 1-30 K, po pošti 16 v več.

Kraljestvo čebel.

Mladinski spis. Spisal Jožef Ribičič. Cena 80 vin., po pošti 16 vin. več.

Naročajte in širite naše liste in knjižice!

Vodstvo Zaveze.

Naše upravništvo v Ljubljani, Francišškanska ulica šte. 6,
ima v zalogi:

- „Zvonček“, III. letnik, nevezan 5 K, v navadni vezbi 6 K,
elegantno vezan 7 K.
- „Zvonček“, IV. letnik, nevezan 5 K, v navadni vezbi 6 K,
elegantno vezan 7 K.
- „Zvonček“, V. letnik, nevezan 5 K, v navadni vezbi 6 K,
elegantno vezan 7 K.
- „Zvonček“, VI. letnik, nevezan 5 K, v navadni vezbi 6 K,
elegantno vezan 7 K.
- „Zvonček“, VII. letnik, nevezan 5 K, v navadni vezbi 6 K,
elegantno vezan 7 K.
- „Zvonček“, VIII. letnik, nevezan 5 K, v navadni vezbi 6 K,
elegantno vezan 7 K.
- „Zvonček“, IX. letnik, nevezan 5 K, v navadni vezbi 6 K,
elegantno vezan 7 K.
- „Zvonček“, X. letnik, nevezan 5 K, v navadni vezbi 6 K,
elegantno vezan 7 K.
- „Zvonček“, XI. letnik, nevezan 5 K, v navadni vezbi 6 K,
elegantno vezan 7 K.
- „Zvonček“, XII. letnik, nevezan 5 K, v navadni vezbi 6 K,
elegantno vezan 7 K.
- „Zvonček“, XIII. letnik, nevezan 5 K, v navadni vezbi 6 K,
elegantno vezan 7 K.
- „Zvonček“, XIV. letnik, nevezan 5 K, v navadni vezbi 6 K,
elegantno vezan 7 K.
- „Zvonček“, XV. letnik, nevezan 5 K, v navadni vezbi 6 K,
elegantno vezan 7 K.
- „Zvonček“, XVI. letnik, nevezan 5 K, v navadni vezbi 6 K,
elegantno vezan 7 K.
- „Zvonček“, XVII. letnik, nevezan 5 K, v navadni vezbi 6 K,
elegantno vezan 7 K.

„UČITELJSKA TISKARNA“

V LJUBLJANI, FRANČIŠKANSKA UL. 6.

Telefon šte. 118.

Poštnohranilnični račun št. 76.307.

»Učiteljska tiskarna« je najmodernejše urejena in izvršuje vsa tiskarniška dela od najpreprostejšega do najmodernejšega. V zalogi ima tudi vse šolske in druge tiskovine.

Enobarvni kakor tudi večbarvni tisk.

Litografija. Stereotipija.

Delo točno, solidno in elegantno.

Gg. skladateljem vljudno naznanjamo, da je »Učiteljska tiskarna« preskrbljena z novimi notami, torej izvršuje tudi muzikalije s prav ličnim in razločnim tiskom.

==== Cene zmerne. ====

☐ ☐ **Svoji k svojim!** ☐ ☐

==== Kupujte ====

mladinske spise

ki jih izdaja

„Društvo za zgradbo Učiteljskega

:: konvikta v Ljubljani!“ ::